

In Memoriam

Black Ice

Vezendi László
1976 – 2020



In Memoriam Black Ice

Első kiadás, 2020

Készült a RAPEGYLET és a MAGYAR HIP HOP
ARCHÍVUM jóvoltából.

Szerkesztő: Drávai Tamás (Tom D)
Lektor: Fekete Andrea
Black Ice logó: Nagy István (Keve)

Köszönet Csányi Csabánének és Kolláth Zsoltnak.
Külön köszönet Ebes Község Önkormányzatának.

A könyv megjelenését Ebes Község Önkormányzata,
a RAPEGYLET, valamint magánszemélyek támogatták.

www.vezendilaszlo.com



Előszó	6
Bevezető	8
Önéletrajz	10
Idézetek	27
Halottak napi kórházi élmény	91



Előszó

Drága Barátom! Ha tegnap újra jönnél, jobban megölelnék, kezed jobban megszorítanám, szemedbe mélyebben belenéznék, verseidben és rejtett mondanivalóidban, jobban elmerülnék. Ha tegnap újra jönnél, és együtt alkotnánk egy új közös zenés verselést, jobban odafigyelnék. Tegnap nálam jártál, ma pedig nem vagy már, fel sem fogom. Szeretném átadni üzeneted, figyeljünk oda egymásra, hisz lehet utoljára hallhatjuk a másik szavait, lehet utoljára ölelhetjük egymást vagy nevetgetünk együtt. Tanítottál szeretetre, figyelemre, kedvességre, de leginkább türelemre. Szívből ajánlom mindenkinek verseid, dalaid és költészeted.

2020. január 23.

Kolláth Zsolt
író, költő, hangmérnök
Cultus Digital Studio

Black Ice (balra) és Kolláth Zsolt (jobbra) a stúdióban ►





7/10

Bevezető

Ez a különleges emlékkönyv azért született, hogy továbbadja a 2020-ban váratlanul elhunyt Vezendi László vagyis Black Ice örökségét, bemutatva életének és munkásságának néhány részletét. A kiadvány elsősorban rövid írásaira fókuszál, csokorba gyűjtve frappáns, játékos, vidám, néhol keserédes és őszinte idézeteit, amik egy adott pillanatban vagy szituációban gondolatként fogalmazódtak meg benne. Ez egyfajta időkapszula, ami a teljesség igénye nélkül betekintést enged a rapper-költő lelkébe, feltárva szívének darabjait. Black Ice tervekkel tele távozott, túl korán, túl fiatalon, de nem élt hiába. Ránk hagyott sok-sok gyöngyszemet, amik nélkül ma szegényebbek lennénk.



Tudta, hogy napjai meg vannak számlálva, talán ezért is fáradhatatlanul kereste azokat a célokat, amik előrevitték a hétköznapiakban. Kereste önmagát, hogy megtalálja a holnapot, miközben az idő súlyos mutatója fenyegetően ketyegett a feje felett. Az álmait építette, de műve befejezetlen maradt az Univerzum színpadán. Egy modern művészlélek volt, akinek lelkében sokszor vihar dúlt, de közben nem felejtett el boldog lenni. Szeretetet adott és kapott, mosolyt adott és kapott. Ha jó ügyről volt szó, rá mindig lehetett számítani. Önzetlenül segített, ami ritkaság, főleg a mai világban. Túlzás nélkül mondhatjuk, hogy egy példakép volt, akit felállva kell megtapsolnunk. Az elmúlt évtizedek alatt lelkes Hip Hop rajongóként rengeteg baráttra lelt az egész országban, irodalmi munkái által pedig ismert volt más kulturális körökben is. Őszinte írásaival, zenéivel, verseivel mély nyomokat hagyott az élet poros útján, amiket nem szabad elsöpörnünk. Nekünk csak egy feladatunk van: emlékezzünk rá a magunk módján. Ahogy az Őrizd a Lángom c. versében írta:

*„Gyűjts egy gyertyát értem,
ha már nem leszek itt jelen.
Láthatatlanul tekintek reád,
mikor én máshol létezem.”*





Vezendi László / Black Ice

Hip Hop aktivista, rapper, MC, költő,
slam poetry előadó és prózaíró

A magyar kortárs irodalom és a hazai Hip Hop egyik kiemelt alakja, aki Debrecenben született, és a közeli Ebesen élt. A versek és a rapszövegek írását a 90-es évek elején kezdte. Hip Hop rajongóként fáradhatatlanul járta az országot, hogy személyesen is részt vegyen a különböző rendezvényeken, ahol sokszor maga is fellépett, mint előadó. Ezek a rapbulik akkoriban a műfaj fontos találkahelyei voltak (ma már ez áttevődött az online közösségi médiára), ahol a résztvevők zenéket és eszméket cserélhettek, valamint megismerhették egymást. Máig tartó „távbarátságok” születtek abban az időben. Így lett ismert személyiség Black Ice is Szombathelytől Nyíregyházáig, Budapesttől Szegedig.

2009-ben a Magyar Óra c. rádióműsorban így mesélt a 90-es évek kezdetéről és nevének eredetéről: *„...abban az időben Debrecenben a Kálvin téren volt egy olyan műszaki bolt, ahol ki volt fordítva a TV [kirakatban] és ment a Yo!MTV Raps folyamatosan, éjszaka is. Ekkor Debrecenben és a megyében*

nem volt még elterjedve a kábeltévé, ezért én is felültem a vonatra, valamikor 11 óra körül kezdődött és amikor vége lett a hajnalival mentem haza. Csak egy pad volt és az a lényeg, hogy pont ez az egy pad a Kálvin téren nem fedett. Én hamarabb értem be, némi alkohol fogyasztása után rám esett a hó [a padon], és jöttek a többiek, én felálltam és akkor kérdezték, hogy mi ez a fekete, mi ez a jeges ? És ekkor alakult ki, hogy Fekete Jég. Azóta rám ragadt és ez a művésznevem...”

Életének természetes része volt az irodalom és a rímforgatás, ahogy ő fogalmazott “élet-művészkedem és művészi szinten élek”. Első, nagyobb nyilvánosságot kapott műve a Szabad Alternatíva c. underground kiadványban látott napvilágot 1997-ben.

Első saját zenei albuma 2003-ban jelent meg LAVINA címmel, amin olyan előadókkal dolgozott együtt, mint Jossa, Machos, Interfunk (Funkasztikus), ART, Last Players, PLUSIDE, és sokan mások.

Az évek során Slam versenyek és irodalmi pályázatok lelkes résztvevőjeként is találkozhatott vele a nagy közönség. A békejel szinte névjegyévé vált, az anti-rasszizmus eszméje pedig

összeforrt a nevével. 2017-ben a IV. Debreceni Slam Poetry Verseny selejtezőjén Béke Veled! c. performanszában így fogalmazott: *“...túl nagy az emberi gazság, ezért nincs világbéke... ma... még... minden politikus mondjon... LE... a rasszizmussal...”*

Íróként és kreatív gondolkodóként nemcsak a Hip Hop, hanem a hazai irodalom egyik színfoltja is volt. Első verseskötete a Gyémántfelhő Kiadó jóvoltából 2018-ban jelent meg LEHULL A LEPEL címmel. A 200 oldalas hiánypótló kiadvány Black Ice sajtós, érdekes, játékos verseit gyűjti össze szerelemről, családról, hazáról, életről, létezésről.

Ebes község lokálpatriótájaként gyakran támogatott helyi kezdeményezéseket, eseményeket a maga módján. Szociális érzékenységét jól tükrözte utolsó, Állj c. dala is, amit halála előtt pár nappal vett fel a Cultus Digital Studioban. A posztumusz produkció a gyermekek elleni erőszakról szól és talán az egyik legemocionálisabb műve lett. Halála előtt egy új zenei albumon (LAVINA 2) dolgozott, tervben volt egy újabb verseskötet megjelentetése és egy videóklip leforgatása, valamint felkérték egy gyermekeknek szóló kiadvány állandó szerzőjének is.

Díjai és kitüntetései

- Ebesi Arany János Művészeti Iskola vers pályázat első díj (Ebes 2002)
- Ebesi karácsony irodalmi oklevél (Ebes 2004)
- Mindig Nő Portál cikkíró kategória első díj (Budapest 2010)
- Feleségek.hu Interaktív Online Magazin irodalmi oklevél (Hódmezővásárhely 2010)
- Hajdú-bihari Napló szlogen író kategória első díj (Debrecen 2011)
- Feleségek.hu Interaktív Online Magazin Kritikusai különdíj (Hódmezővásárhely 2014)
- Batsányi-Cserhát Művész Társaság ART díjas költő (Budapest 2016)
- Magvető 1. Slam Poetry verseny 5. helyezés (Budapest 2017)
- Batsányi-Cserhát Művész Társaság Nívó díjas költő (Budapest 2017)
- EzRap irodalmi vers pályázat első díj (Budapest 2017)
- Magvető Café I. Slam Poetry verseny Arany Jánosról 5. helyezés (Budapest 2017)
- Pesti Szabad Szalon Arany Oroszlán Kulturális Egyesület (2018)
- Erotica országos vers kategória első díj (Budapest 2018)

Antológiák, amikben szerepelt

- Gold Pen Irodalmi kör Antológia 1. (Lícium kiadó 2016)
- Gold Pen Irodalmi kör Antológia 2. (Lícium kiadó 2017)
- Gold Pen Irodalmi kör Antológia 3. (Lícium kiadó 2018)
- Perseidák vers és próza Antológia 1. (Láncolat Irodalmi Műhely 2018)
- Sodrásban 2018 Kortárs Költők Antológiája (Vizuális Pedagógiai Műhely Bt. 2018)
- Választás 2018 közéleti versantológia (Podmaniczky Művészeti Alapítvány 2018)
- Perseidák vers és próza Antológia 2. (Láncolat Irodalmi Műhely 2018)
- Múlt hangjai Antológia (Holnap Magazin kiadó 2019)
- Sodrásban 2019 Kortárs Költők Antológiája (Vizuális Pedagógiai Műhely Bt. 2019)
- 20 éves a VERSLISTA 2000-2020 – A Kortárs Magyar Irodalom – Barátok Verslista irodalmi társaság jubileumi antológiája (Vizuális Pedagógiai Műhely Bt. 2020)

Black Ice: Megtámadnak, védekezel

Megtámadnak védekezel,
megaláznak, mondd mit teszel?!
Hiszel még a hazug szónak,
pedig tudod rólunk szólnak.
Elásták a múltadat,
de alatta parázs maradt.
Elővesznek, elítélnék,
számukra csak ez a lényeg.
Haragod így gyűlik benned,
tudod már, hogy mit kell tenned.

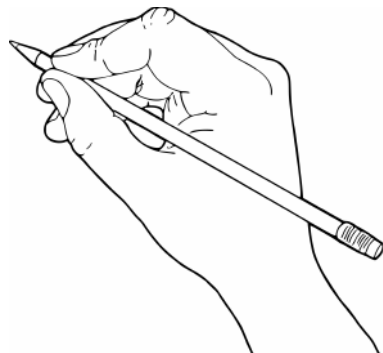
Megtámadnak védekezel,
sokat túrtél, mondd mit teszel?!
Agyadban a bomba robban,
nem számít az élet mostan.
Egyet akar az akarat,
éreztetni igazadat.
Előveszed fegyvered,
ha ettől függ az életed.
Elvakít a halál fénye,
tudod jól, hogy nem lesz vége.

Megtámadnak védekezel,
ölnöd kellett, bűnös leszel!

Koporsóban béke van,
ki ellened volt benne van.
Megteszik már, amit akarsz,
ha közben nyugton maradsz.
Mosolygó rossz emberek,
édes már a kígyó méreg.
Becézgetve kényeztetnek,
hátrad mögött ítéleznek.

Megtámadnak védekezel,
eltalálnak, összeesel...
Boldogok, hogy eltiportak,
de az eszméd örök marad!
Nem segített senki rajtad,
testedet már rég elhagytad.
Felnőnek majd nemzedékek,
megértik majd mi a lényeg!
Amíg ember ítélezik,
a te fajtád is létezik!

Szabad Alternatíva!
1997



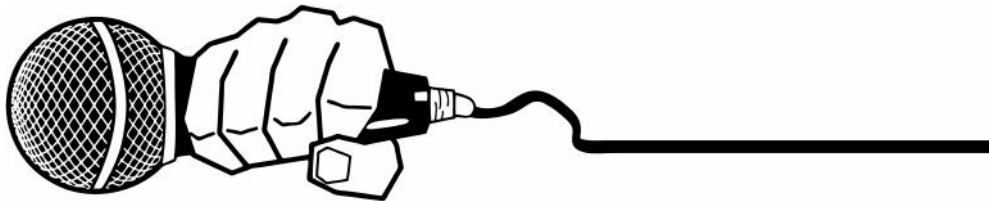
BLACK

A black and white photograph of a person wearing a dark hooded sweatshirt and a white mask. A black cross is drawn on the mask, covering the eyes and mouth. The person is holding a knife in their right hand, with the blade pointing towards the camera. The background is a textured, light-colored wall.

LAVINA VOL.1

Lavina Vol.1 2003

Black Ice szerzői kiadású albuma egyfajta közösségi projektnek is tekinthető, mivel a zenéket az ország különböző részein élő barátai készítették, a dalokban pedig olyan előadók vettek részt, mint Jossa, ART, Profik, Dirty Boyz, Scoob, Dead Ice, Interfunk (Funkasztikus), Last Players, PLUSIDE, Busta, Machos, Grey, DRA-COOL-A, Dr. Soul, Patka, Geci és LG. A közreműködők által a lemezen képviseli magát Esztergom, Szombathely, Zalaegerszeg, Ózd, Nagyvárad, Debrecen, Nyíregyháza, Cegléd, Szolnok, vagy éppen Budapest. Ez is jól mutatja milyen széles kapcsolatokkal rendelkezett, mint ember. A legtöbb szám zenei producere Dihen Tamás vagyis Jossa volt, akinél a felvételek is készültek, valamint ő keverte a dalokat és ő készítette a CD borítóját. A borítóképen Black Ice egy békejellel az arcára festve pózól, nem hétköznapi módon. A 25 tracket tartalmazó album bekerült a Magyar Hip Hop Archívum gyűjteményébe is.



Black Ice: Hip Hop

Bronx utcáin, egy kultúra éledt,
csendet törtek a hetvenes évek.
Szabad stílus, kimondott tengely,
világörökség, érzéki szófegyver.
Ébredt vélemény az ólom helyett,
gondolat, érzés, nyert örök teret!

Szajdobra szívdal, életütemünkre,
ceremóniamester rímlét terünkbe.
Bőségszaru áldás, bólogató zenére,
kitörési esély, nyomorból a fényre.
Lemezlovas húzza, elitje a bakelitje,
lélek karcolást áld, éld át, terít hite!

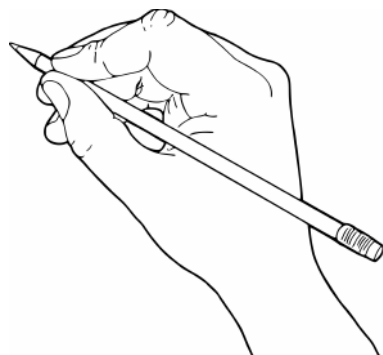
Isten teremtette ember, íme, tessék,
teremtő kézen is színes itt a festék.
Szürkeséget vált, igaz utcaművészet,
az írott szó ereje, megszólított téged.

Színességünk a minden, színében él,
emberiség rég testvér, ős vörös a vér!

Egyensúly egység, testbeszéd nyelve,
élő pörgő helikopter, örökmozgó elve.
Kifejező mozdulatok, előre is törnek,
táncparkett varázsán egységbe kötnek.
Életszínpad, ha aszfalt, itt nem érdekel,
most állj fel, táncolj, hiszen így érlek el!

Lüktet költészet, nincs ez kőbe vésve,
kimondva találva út, emberek lelkébe.
Rendszer féli az igazságot, lám, itt lel,
szó szót követ, rímcsokor megtisztel.
A rap, a break, a graffiti, igaz nevében,
kultúránk a Hip Hop örök egységben!

*EzRap versíró verseny
győztes műve
2017*



BLACK ICE
LEHULL A LEPEL

BLACK
LEPEL

BLACK ICE
LEHULL A LEPEL

LÉLEKBŐL FAKAD
LAVINA
MAGAVAL RAGAD

LÉLEKBŐL FAKAD
LAVINA
MAGAVAL RAGAD

Lehull A Lepel 2018

A mai digitális világban hatványozottan értékes egy költő számára, ha papíron is megjelenhetnek a művei. Nem csoda, hogy Black Ice egyik álma valósult meg ezzel a verseskötettel, hiszen a könyv csokorba gyűjti az évek alatt megszületett verseit és nyomtatott formában eljuttatja az érdeklődő közönség számára. Ez a projekt nem jöhetett volna létre a Gyémántfelhő Kiadó és Ebes Község Önkormányzatának támogatása nélkül. Black Ice a kiadvány bevételeinek egy részét felajánlotta a Szívbeteg Csecsemőkért Közhasznú Alapítvány számára, amivel művészetét példaértékűen összekötötte karitatív tevékenységgel is. A 200 oldalas és több, mint 250 verset tartalmazó kötetet így ajánlja Bornemissza Attila, költő, esztéta, a Cserhát Művészársaság elnöke: *„...egy új világot varázsol elénk, s jó elmerülni ebben az új világban, mert világegyetű és önégetű verseiben mindenképpen a tehetsége lobog és viszi előre magával olvasóit, hisz a költészet álom, és ez az álom valóságú és divattalan.”*

◀ A verseskötet borítóképe Dihen Tamás (Jossa) munkája





EBESI NAGY PARK

A község „tüdeje”,
a helyiek kedvelt közösségi tere.
Fontos szerepet játszott Black Ice
életében, mivel verseinek és egyéb
műveinek nagy része itt született.



IDÉZETEK



Jókat nevetek
azokon az embereken,
akik megkérdőjelezik
a megkérdőjelezhetlent.

A boldogsághoz vezető út
forró megfagyott könnyecsekkel van kirakva.
Egy életen át csúszkálók én is rajta.

Pengetni kell az élet dallamát,
és hátha elhúzzák a nótánk is közben.

Ha nem tudsz elaludni ne bányákat számolj,
mert egy idő után magadtól is rájössz,
mind BIRKA!

Szép jó reggelt a későn ébredőknek!
Biztos vagy benne, hogy felnyílt a szemed
... a valóságra ?!
Na ugye, álmodjatok még egy kicsit.

A legeslegszármazottabb karácsonyfa,
ami más díszével ékeskedik.

Vannak tehetséges művészek,
akik nem önbizalomhiányban szenvednek,
hanem önbizalom ciánt próbál a társadalom
lenyomni a torkukon.



A gyermekek ártatlan angyalkák.
A társadalomban mi magunk emberek
fejlődünk szörnyekké.
Kivétel erősíti a vénát!

"Kultúremler"

Nem mindig egyenlő azzal, amivel kellene.

Lehet, hogy túl,

lehet, hogy ember,

de nem biztos, hogy COOL.

Dzsem nélkül
lekvár az élet.

Egészségem jól szolgál,
csakráim nyitottak,
aurám fényes,
csak minden mozdulat szertartás,
és minden kimondott szó ima.

Az az igazság, még ideát vagyok.
Odaát ne keressetek.

Remélem következő életemben
bakelit lemez leszek,
és egy YO DJ művészetet karcol velem.

Megyek a szegény ember szoláriumába
barnulni.
Hogy a Nap égessen meg!



Ma azt mondták rólam én egy angyal vagyok.
Tényleg tisztelettel köszönöm.
Ritkaság az az ember, aki még azt hiszi tollas a hátam.
Lehet rosszul válaszoltam ezt rá:
A sátán is egy Földre szállt angyal volt,
csak tovább jutott.

Életem legrövidebb munkahelye 4 óra volt,
miután szétszabdaltam a kezem.
Sajnos nem vagyok terminátor,
így a napi 22 óra nekem nem megy.

Hogy mi a fontos, azt az embereknek
a lelkükben kell megtalálni lehetőleg maguktól,
így teljesednek ki a boldogságra.
A levegővételt is természetesnek vesszük,
amíg van mit, és van mivel.

Néha jó lenne a lelket egy dobozba tenni
és semmit nem érezni.

CSALÁD.
Akikért még a bolygón “fagyok”.

Egy cseppnyi szeretetet adni
sohasem késő senkinek.
Ünnep sem kell hozzá,
hisz szeretetben minden nap ünnep.

BETEG DROID RENDSZER!

Halkan koccintásos,
gyerekpezsgős,
műanyagpoharas csendélet
a BIRKÁKNAK!



Az nem baj, ha dühöng az ember.
Az sem, ha villámokat szór haragjában,
de az rettenetes, ha kihűl.

Dolgozni kell,
dolgozni muszáj.
Süllyedsz, mint a Titanic
vagy sodródsz, mint az uszály?!

A tétlenség rozsdája többet árt,
mint a munka általi kopás.
Szóval nyomás!

Rengeteg ember túlságosan érzékeny
... az illatokra.
Büdös nekik a MUNKA!

Néha szétszórt vagyok
LEHET,
de így nagyobb teret teríték be
LEGALÁBB.

Kábelbarátok, villanypásztorok, áramvonalasak,
feszültség alatt állók figyelem!
Ki tudja megmondani mikor van éjszakai áram
pontos idő szerint?
(Földeltek kíméljenek...)

Az egyik szemem sír,
a másik meg a lapát.
Ha kacsintok az már a szertartás része.



MENJ!
Lélek vagy embernek öltözve.
Ha foszlik a ruha látod majd.
MENNY!

Világmegváltó dolgokra kicsik vagyunk,
de kis dolgoktól is változhat a világ.
Szerintem az tesz a legrosszabbat,
aki azt hiszi nem tehet semmit.

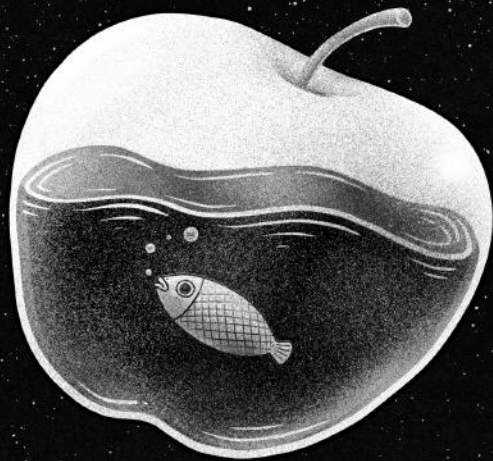
A Föld bolygó jelenlegi lakosaként
hiszek az Univerzum törvényeiben,
a szeretet erejében, minden élet értelmében
és jelentőségében.

Sokan panaszkodnak milyenek az emberek.
Soha nem késő magadtól jót tenni
és ezzel példaértékűen cselekedni egymásért.
EGY MÁSÉRT!

Kinézek az ablakon és lám esik
... a vérnyomásom!
Iszok egy kávét és eltakarítom a sok fehért.

A forralt bort már...
Meri Krisz. Mássz!

Kút legyél.
Sohase szökő!



Csendedbe.
Harapok.
Némán.

Arany Oroszlán Panzióban dolgozva,
aranyos orosz lány passzió jó volna.

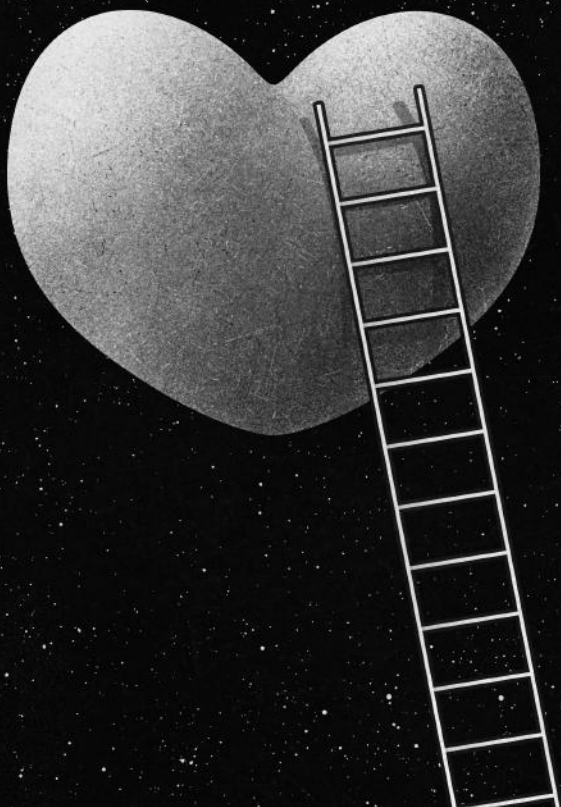
Ami értelmet ad a létezésnek azért szívből küzdök,
mégha végig is ostoroz az élet.

Költőként kettő irányba mozdulhat a napom:
Az egyikén érzem, átélem, amit lefogok írni.
A másikon leírom, amit érzek és átélek.

Még szólásom van, és szabadságom is.
A többi vagy papíron,
vagy fogyóban.

“E” betűvel szoktam írni,
hiszen én nem...
SZARATLAK!

Májusi eső aranyat ér.
Csak az esőnek nincs naptára
és folyamatosan próbálja
bearanyozni az életünket.



A legszebb ajándék,
ha van, aki
ADJA.

Felkérnek, hogy véleményezzek valamit,
majd kérik, hogy javítsam a véleményem,
mert nekik más a véleményük.

DELETE!

A bátrak saját szavakkal küzdenek,
VELED.
A gyávák szavak mögé bújva üzennek,
ELLENED.

Kidolgoztam magam,
mint egy szorgos méhecske.
Most szorgos méhecskéken kidolgozom magam.
Irány a KAPTÁR!

Az igazság az igazság marad.
Hiába hiszed van sajátod, igazság egy van.
És az az egy igazság
fogja ölelni a lelked.

Reggelizz úgy, mint egy
KIRÁLY,
de jobban tudd ám a Himnuszt,
mint a LINDA.

Ami füledbe zúg:
az légy.
Ami szívedbe zúg:
AZ LÉGY!



Többet ér az épség,
mint akármilyen szépség,
hiszen, ha nem vagy ép,
éppen nem érdekel más.
(Még szép.)

Amin ma átmentem
nem kívánom neked sem.
Inkább megöllek!
Jobban jársz.

Én még hiszek abban,
hogy nem a politikai irányokat kell képviselni,
hanem a kultúrát, az irodalmat.
Sokan helyezkednek érdekből,
vagy sodródnak az árral.
Én maradok inkább szegényen,
mint morzsáktól gazdag hiszemből,
szegényben élve lélekben.

Sokszor kérdezik sikeresnek érzem-e magam?

Elsőnek is tisztázzuk azt, kinek mi a siker.

Ami másnak kézzelfogható, az nekem kézzel foghatatlan. Inkább érzem magam halhatatlannak a gyermekeim által, hiszen ők a jövő. Nem tudom ki hogy van ezzel, de én kibaszottul tudok örülni mások sikerének. Saját magam eredményeit pedig úgy kezelem, mint ezen kor jelenlegi lépcsőfokán elhelyezkedő lélekszemcsét, ami pont a mondat végén.

Tudom, a “Fészen” sorba ajánlják el pár lájktól meg hasonlótól, de nekem soha nem az volt a célom, hogy egy puszit kapjon a versem a homlokára. Eredményes vagyok a saját módszeremmel. Magamból írok, amit elolvasnak az olvasóim, és nem pedig az olvasóimnak írok magamból, amit ők szeretnének olvasni.



**HALOTTAK NAPI
KÓRHÁZI ÉLMÉNY
2019**



Tele van a szívünk és a lelkünk megemlékezéssel az eltávozottak felé minden nap, most pedig halottak napján kiemelkedően. Nekem nem sikerült kijutnom a temetőbe, ezért önmagamban táplálom a lángot. Mégsem lett volna jó ötlet felgyújtanom a kórházi ágyat, maradtam a belső gyertyafénynél. Sajnos sok emberben láttam pislákolni, vagy éppen kialudni azt a bizonyos fényt. Nyersen ilyen az élet. Finoman pedig ez is remény. Újraképzelné a lehetetlent, megsimogatni a fakuló fényképeket soha nem múló szeretettel, hinni a túlvilágban és ízlelni a csodák lehetőségét. Emlékek kezei fogják ilyenkor a szívünket, és a ködben minden dobbanással öleljük az igazán utolérhetetleneket. Ők azok, akiket sajnos már nem ölelhetünk, mégis mélyen közel állnak hozzánk, bennünk léteznek, végtelen szeretetben átítatva. Halottak napján a legnyersebb maga a halál jelenléte. A sors fonalát véres damilként érezve, életpofonként szembesülni a tényekkel. Végül is maradva az “élj a mának” szinten, kapaszkodva akár

egy napfelkeltének a ránk vetődő sugarába, annak az árnyékát figyelve. Mert még itt vagyunk, és mozgó az árnyékunk. A megtörték árnyékai még jobban mozognak, szeretik a fényt. Láttam remegést, fájdalmat. A legijesztőbb mégis az a félelem, amikor már annyira természetes, hogy már nem félnek. Ez lenne a belenyugvás. Ezt követi az a bizonyos nyugalom. Áldottak, akik ezt a szintet elérik, én soha.

Budapestre zöld hajnalban érkeztem, kerülő úton felső-vezeték szakadás miatt, de végre sínen voltam. Értem ezt arra is, hogy kórházba kerülni már kiváltság lett. Egyszerűen három forma létezik. Ha van pénz, azt szereltetsz magadon, amihez éppen kedved van. Itt nem lényeg az sem, hogy beteg legyél. A másik, ami az én példám is. Legyél jó állapotban fizikailag, egészségügyi szempontból, amikor még garantált egy beavatkozás sikere a kés alatt. A harmadik lehetőség, amikor Pató Pál összeesik, beviszik, és gyorsan

semmiből kell várat építeni az éppen szervizszolgálatos orvosnak. Itt a szerencse is közrejátszik, és ha jó a lutri talán nem egy „még rajtad kezdő” specialista fogad. Vagy maga a halál.

Megérkeztem az Országos Kardiológiai intézetbe és egyből megkaptam az olyan karszalagot, amire a legkevésbé sem vágyik senki, hiszen ez már nem buli. Bónuszként kaptam levonókat névre szólóan, amit lehetett ragasztgatni a még nem kisimult elektrokardiográfia lapokra, ugyanígy a többi "majd megmondom mi az ábra veled" paksamétákra. Köztudott nemcsak a rendszer beteg, hanem az emberek is. Azon amúgy majdnem szívbajt kaptam, hogy szívügyekben mennyi fiatal láttam kiégve a szó szoros értelmében egy szívklubban. A legnagyobb csodálatot mégis egy nyolcvanéves kapta, aki életében először volt orvosnál. Nekem ő a magyar terminátor. Igaz a rendszer mindenkitől ezt várná el, még ha nem

is nyíltan és őszintén. Mégis inkább a többség a valós magyar narancs, ami addig van facsarva, ameddig csak lehet.

Még civilben voltam. Nyolc óra múlva kaptam ágyat. Várni kell a sorban, ameddig valaki eltávozik. Így vagy úgy. Kedvencem a lift volt az intézményben. Amerre akar haladni azt a gombot nyomja csak meg! Természetesen felfelé. Hatodik emeleten is elfogott az érzés már most is közelebb vagyok Istenhez. Ötágyas szoba, távirányítós ágyakkal, amik nem tartalmaznak masszáz funkciót. A fehér trón és a zuhanyzó is a kor szellemének megfelelő. Levedlettem civilből és kezdetét is vette a pizsamaparti.

-Jó napot kívánok! - üdvözöltem a harcosokat a klubban, mindenkinek bemutatkozva, és kezet rázva. Én az ötös ágyat kaptam azzal a tudattal, hogy láttam élve távozni az előző kórházi veteránt. Mellettem a

négyesen Karcsi feküdt, aki mosolygott a reményben szenvedő szemeivel. Napi maximum fél liter folyadékot ihat, dialízises, nincs veséje. A hármason Sanyi volt az ex mini főnök, aki még Kádárnak is intézte a vadász partikat. Ő is vidám volt a jobboldali múltában játszott velünk a ki kopog játékot. A kettesen Viktor feküdt. Ő félt a legjobban, ezért a mosolya zavart formájú volt. Ezt azzal ellensúlyozta, hogy folyamatosan beszélt, még álmában is. Nála több gyógyszernek nem minősül cucc volt, mint egy dílernél. Három kenőcsel kente magát egyszerre, napi egy marék bolti forgalomban sem kapható csodaszereket nassolt. A félénk Viktor nekem rögtön mindent elmondott a termékekről, amit tudni sem akartam. Mégis végighallgattam, ő ezzel nyugtatta önmagát. Az egyesen Pisti feküdt. A csendes megfigyelő, avagy a megfáradt típus, aki sejtelmesen mosolyog. Érdekes, lényegében mindenki mosolygott a kórteremben. Mégis másképpen, de az élettől betépve,

vizuális formába ültetve a valóságot, kirakva azt a saját arcra. Mindenki szívkatéterezésre várt. Elsőnek Pistit és Karcsit vitték el. Karcsi nemsokára visszakerült, Pisti sajnos feljebb Istenhez. Ezt onnan tudtuk meg, hogy már jött a helyére Béla. Miközben az újonc Béci még vette felfelé az egyenruhát, a Pisti cuccait zsákba gyömöszölik a nővérek, a telefonon már értesített hozzátartozónak. Mi meg vártunk a sorunkra, egy picit fehér egér szintet is érezve magunkban.

- Viktor, maga a mai napon a tizenhatodik a listán - kiáltotta az ajtónál az egyik nővérke. Ritkán látok ennyire gyermekesen boldog embert, aki eme szavaknak úgy tud örülni, mintha egy hatévesnek mondanád, hogy kint vár a mikulás az ajtó előtt. Már második napja van bent, ezért elhiszem, hogy elege van. Természetesen nem őt vitték aznap sem el, hanem az újonc Bélát. A nővéri klumpa csattogására figyeltünk, ami számunkra olyan volt, mint egy

érdekes akciójelenet része.

- Kovács Béla megjött a behívója. Hamarosan jön a beteghordó és eltolja - szólt a kórterembe betérő nővérke kedves mosollyal. Viktor szomorúan nyugtázta, hogy nem került a kiválasztottak közé mégse. Én valahogy inkább még felsóhajtottam, hogy nem értem jönnek. Le is mentem inni egy kávé, és a kórházat elhagyva öt méterrel cigiztem. (Ja-ja jöhet a bla bla, hogy szívbeteg és cigizik, ezért lett gondja. Ezt már hallgattam. Nekem velem született rendellenesség miatt van az egész felhajtás és szervíz. Tüdőm száztíz százalékos, a szívem meszesedés mentes. A lényeg, hogy túl nagy a szívem. Mindig is tudtam egyszer ez visz majd a sírba. Szóval én nem az életviteli romláshoz vezető úton jutottam el eddig a fejezetig.) Erre még visszatérek, de éppen akkor kávézgatva és cigarettázva csak figyeltem a főváros vérkeringésében lüktető csodaszép nőket, az elhaladó forgatagban

előttem. Jó pár orvos és kórházi dolgozó körében lelkesen koptattuk a koporsószőgeket. Érdeemes volt figyelni a szófoszlányokra, amiket reptében elkaphat ilyenkor az ember. Nem akarok belemenni, legyen az elég, akik arcán nem láttam mosolyt, azok az orvosok voltak az ott töltött időm során. Rajtam fehér póló Ebes a bajnok csapat felirattal, fehér mackónadrág, fehér zokni, sötét papucs. Megindultam vissza a pizsamapartira. Ahogy beérek az épületbe egy tolószékes néni megkért vigyem fel a negyedik emeletre. Természetesnek éreztem, főleg, hogy a hatodikra megyek, szóval nem oszt, nem szoroz. Kedvesen csevegtünk a liftben a bármiről, csak terelve legyen a tényekről a figyelem. A negyedik emeleten, ahogy kitoltam a szobájáig, az ajtónál megragadta kezemet és egy összeszorogtatott, meggyűrt ötszázast a markomba nyomott. Kezeivel rácsukva az ujjaimat, egy őszinte köszönetként. Én hiába mondtam nem fogdom el, nem vagyok beteghordó sem, olyan szintet

tartott felém, hogy megsértem, ha nem fogadom el azt a pénzt. És a nénike már az ágyához is gurult, kissé fürge kommandósként, önállóan felkapaszkodva az ágyacskájára. Erre lementem a büfébe és vettem neki rostost, és egy körtét. Amikor az ágyához vittem aludt. Gondoltam jobb is így, legalább majd azt hiszi valaki meglátogatta és az vitte neki. A saját szintemen már tudtam a fele banda azt gondolta, hogy ott dolgozom. Ebben azért vagyok biztos, mert a takarítószemélyzet udvariasan mindig előre köszönt. Mondjuk ameddig tehettem be is barangoltam a kórházat, nem vagyok a jól viselkedő minta fekvőbeteg. Visszatérve szomorúan láttam a Béla sem tért vissza hozzánk. Őt az intenzívra rakták át. Egy dolog biztos volt számomra, az egyes ágy nem szerencsés. Ameddig még bent voltam maradt is üresen. Amúgy is megtanultam elsőnek lenni nem jó sehol. Ha sikerül akkor is jórészen az irigyeid lesznek többségben, mert jobban teljesítettél. Ha nem, akkor a legrosszabb esetben egy statisztikai adat leszek a

másodiknak, hogy miért is nem kell elsőnek lenni. Sok helyzetre igaz ez a társadalomban sajnos. Ezzel Viktor nem értett egyet, ő olyan szinten szeretett volna első lenni, hogy ő a benti létben a harmadik napon már ügybuzgóbb volt a feltámadt Krisztusnál is. Megváltást kapott. Unottan kezdte a reggelt, és megszeppent, amikor megkapta a behívóját a fehér ruhás tündértől. Ameddig odavolt én letusoltam, megborotválkoztam, a kis közös nem kívánt apartmanunkban. Ebédnél már vígan kajált, este meg haza is engedték, mert semmi baja nem volt a szívének. Mégse szaladjunk ennyire előre, hiszen nekem is ekkor jött a behívóm.

- László! Már ne kószáljon el. Mert rajta van a listán - közölte kedvesen mosolyogva az éppen aktuális nővérkénk. Rögtön lámpalázás lettem. Az ágyam mellett nyugodtan csak ennyit mondtam. - Nővérke. Szóljon már a doktornőnek. Kellene valami jó cucc, de nem valami vacak frontin, attól sokkal jobb kellene,

amivel alaposan le tudnak szanálni. Könyörgő szavaimra tényleg hívta is a doktornőmnek a medikus fegyverhordozóját.- László. Ez rutin beavatkozás - mondta számomra kedvesen, szakmai szavakkal fűszerezve előadva a kötelező felvilágosító mise bevezetőjét. Érdekes, hogy nem műtétnek volt nevezve az, amit a műtőben csinálnak. A rutinra meg ott az egyes.

Én hamar tisztáztam, hogy gyerekként többet voltam kórházban, mint buliban életemben. Egyik sem kevés. Rövid eszmecserénk eredményeként megkaptam azt az egy szem gyógyszert. Szétrágva nyeltem le, tisztán nem keverve. Percek múlva cseppnyi szédülésben nyugodtan nyúltam el az ágyon. A hatás az teljes volt. El is neveztem a „mindent leszarak” tablettának, mert ez valóban adta azt az érzést, igaz. Felólem abban a pillanatban, ha levágták volna a lábam, és mondták volna fogjam meg a

kezemben. Oké. Simán megtettem volna, olyan szinten, hogy azt is megkérdeztem volna, melyik irányba forgassam. Mert nem mindegy az óramutatóval megegyező, avagy ellentétes irányba. Ami végkép eldőlt bennem akkor ott, hogy a legfeleslegesebb dolog az életben az az óra. Semmi értelme olyan még számunkra nem létező dolgot beformálni jövőképbe, aminek lehet nem is leszünk a részesei. Ez nem halálfélelem, csak ráébredés. Szóval mindenki nyugodjon le a picsába, hiszen mindenkinek van ideje, és éppen annyi, ami éppen neki jár. Felette pedig a múlandó ember nem változtat, csak megéli a leszabottat. Ki várakozva, ki cselekedve. Én éppen leszarva és mosolyogva. Ilyenkor amúgy is a percek órák, a napok percek, a hetek akár életek, avagy az életek csak pillanatok, a mindenség apró porszemeiként, amit mi időburokba zártunk vélünk, mégis megtisztulva értjük meg benne a végtelent. Hiszem, ha ezt megérted neked sem kell óra. Mindenre

lesz időd, hiszen ameddig van időd kihasználhatod. Szép is a kilátás a hatodikról, még a párkányra sem kell kiállni ezt érzékelni, főleg egy kórházban. Jött is értem a Kaszás, erre emlékszem, de sajnos arra pontosan nem, hogy Józsi volt a teljes neve vagy Imi. Hipp-hopp és már nyargaltunk is ágyastól a műtőbe. Az első dolog, amire felfigyeltem, hogy iszonyatosan hideg volt. A leszarom tablettá hatása még adta. Gondolatban elképzelttem, hogy már raknak a tepsibe, cetli a lábra és kakukk. Viszont elvonta a figyelmem a technikai fejlettség, és már csakis a terminátor összeszerelő műhelye járt a fejemben. Kérdezték van-e kérdésem, de rájöttem ez is rutin volt, hiszen fázva hiába suttoztam, "jó lenne még valami cucc", amivel még jobban le tudnának szanálni. Utána feladtam. A műtőágy túl keskeny szerintem, jegyeztem meg, de itt senki nem mosolygott rajtam kívül. Mindenki beöltözve, szóval megvolt a Halloween szint is számomra, igaz itt én voltam a tök, akit most faragnak

ki. Tökre nem kellemes előérzetek. Full HD monitorokon egyre több beöltözött csodálta a nagy szívem. A mester körbeszurkálta lidokain membránstabilizáló helyi érzéstelenítővel a bemetszés tervezett helyét, és sipp-supp már be is voltam drótozva, mint valami fontos ember. Becsuktam a szemem próbáltam elterelni a gondolataim. A kék ég, zöld fű, nem igazán segített. Éreztem valaki simogatja a jobb kézfejem. Kinyitom a szemem, a zöldbe beöltözve is láthatóan takaros szép szőke királylány cirógatott. Megörültem a kedvességnek, egy együtt érző őrző van mellettem itt is, ez jó.- Nagyon jó a tetoválásod hol készítetted? - kérdezte a maszk mögül, miközben elhúztam tőle a kezem.

Körülbelül egy órán át vizslattak a szakértők, de mivel nekem nem számít az idő ráértem. Úgyis egy napnak tűnt akkor is, vagy akár egy napig tartó pillanatnak, ami egy órányi idő volt. Az óra mármint

azt már ecseteltem nem lényeges, szóval éppen az időm engedte, avagy kitelt belőle, ha már azért mentem bele ebbe az egészbe. A befejező fázis mint a harcmezőn, a túlélőre szorítókötést tesznek, és semmi esetre még mocorogni sem szabad egy fél napig. Lassan kitolnak a műtőből, és a Kaszás visz is vissza a lifthez, hogy repüljünk fel a hatodikra. Ilyenkor az emberek fellélegeznek, hogy ezen is túl vannak, túléltek, hála ennek, boríték annak. Hát én nem. Bennem még ott volt a leszarom tablettá maradéka is, meg tapasztalt harcosként, ha nem moderálják a kezembe a szívem, addig a szempillám sem rebben. Gurulunk akár a gazdaság, gyorsan, pörögve. Én unottan nézelődöm a mozgó ágyon, amikor megpillantok valamit a liftajtónál. Mivel nekem nem csak a szívem nagy, hanem szemem is olyan mint a sasé. Még az ilyen nem éppen kabaré helyzetekben is. Akár egy sziklaugró az ágyról elkaptam a liftajtót, és mondtam a Kaszásnak azt a papírt szedje le nekem.

Mire a hatodikra érkeztem a csapatomhoz, mindenki feszültem várta a élménybeszámolómat. Én pedig örömmel meséltem hogy egy festő, valamint versíró pályázatnak a kiírását találtam a liftnél, büszkén lobogtatva a leszedett papírdarabot, majd megnyomtam a nővérhívó gombot. Nem ám ficánkolva, hiszen szorítókötésben feküdtem múmiapozícióban játszadozva a távirányítós ágyammal. A távolból már hallottam a fehér ruhás nőt.

-Mit szeretne László? Esetleg fájdalomcsillapítót? - szólt a kívánságomat lesve a nővérke.

- Köszönöm most nem. Elég volt a placebo hatásokból. Kettő lap papírt szeretnék kérni, és egy tollat - szóltam. Semmi meglepetést nem okozva ezzel, hiszen rögtön folytatta a megszokott kedvességgel.

- Végredeletet szeretne írni László? - kérdezte.

- Nem, csak verset - válaszoltam. Ameddig megkaptam azon filozofáltam, lényegében az íróknak, a költőknek, valamint minden alkotónak a művei az maga mind egy

végrendelet. Hiszen magunkból hagyunk hátra egy részt másoknak, a világnak. Elkezdtem írni. Mint a legtöbb pályázatnak ennek is volt témája. Az adott helyzetben elég érdekes volt számomra, mosolyt is csalt az arcomra miközben alkottam fekvé, zenére, átszellemülten, halottak napján a témára, ami az „Öröm”.

Elsőnek a pizsamaparti regisztrált résztvevőinek olvastam fel a fekvésem alatt megszületett verseket. A takarítónő éppen nálunk sertepert, fülelve, és átszellemülve, élvezve a soraimat. Azonnal vett is tőlem egy dedikált könyvet, ilyen zavartan talán nem is dedikáltam még senkinek. Közben Viktor is elment lassan haza, de előtte kikönyörögte a másik példányt tőlem, amit amúgy a dokinak szántam. Nehéz a költők élete, a kórházi büfé is drága, meg az életem, szóval jó pénzért, megkapta ő is tőlem. Végre felülhettem. Megettem a reggelim, az ebédem, és a vacsorám.

Lakomát csaptam, mert megtehettem. (Ha voltál már kórházi koszton tudod ez volt a sztoriban a legnagyobb poénok egyike.) Jött a vizit. Ez körülbelül megint a messiást várunk szint, és itt a lényeg a várakozás, "a vajon mi a helyzetre".

Jött is a doktornő és a jobb keze. Az ajtón belépve, egyből kaptam az utasításokat.

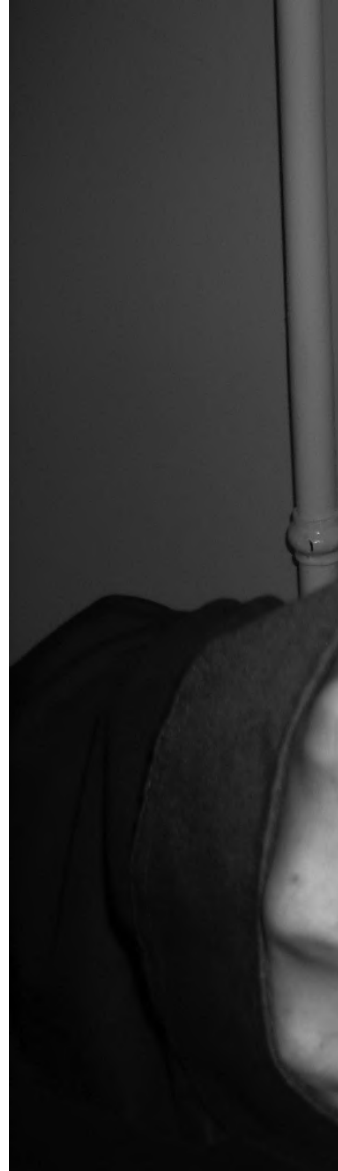
- Dobja le magát az ágyra, és húzza le óvatosan a alsónadrágját. Itt megemlítem azt a fontos dolgot, hogy ha valamit bármikor is kérsz a Jóistentől, fogalmazz pontosan. Hiszen egy régi álmom teljesült. Két gyönyörű nő kéri, hogy feküdjek le az ágyra, és vegyem le a alsógatyám. Hmm... Na igen. Szóval nem éppen így képzeltem el a folytatást. Azért Istennek egy pont, mert van humora, de benne van a „Nesze neked. Ha ez kell megkapod.” Megvizsgáltak. Nem mosolyogtak. Közölték a tényeket és a lehetőségeket. Rajtam kívül a pizsamaparti bandánkból mindenki

falfehér lett. (Nekem nem mondtak új dolgokat, amúgy meg úgyis csak addig maradok itt, ameddig a szerződésem tart a létezésnek eme formájában.) Marad a kitartás, mert betartás mindig lesz. Tudom azért azt is, hogy a kitartást a legnehezebb betartani. Legalábbis nekem, másoknak még az ígéretek sem mennek. Ezért sem szoktam ígérni. Ők sem tették. Semmi jót nem ígértek, maradtak a száraz tények, a nedves szemek előtt. Küzdeni kell. Lesz folytatás.

Reggel megkaptam a szabaduló levelem, majd elbúcsúztam Karcsitól és Sanyitól. Erőt kívántam és kitartást a harcosoknak, mert itt egészség nincs. Ahogy sétálok a nővérpult felé elbúcsúzni, még látom ahogy belép a volt egységembe a következő újonc. A nővérkének visszaadtam szépen megköszönve a tollat a versekkel együtt, amiket a Gyermekszív Központ karácsonyi pályázatára írtam Halottak Napján. Öröm...

*“Szüntelen szeretve
ünnepeljétek,
ne ünnep kelljen,
hogy szeressetek...”*

- Black Ice







◆ ARS ◆
LONGA,
◆ VITA ◆
BREVIS

